

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלו"ך רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלו"ך רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
שלה

כ"ו סיון
תשע"ה

924

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:26 | 7:18 | 7:23 | 7:08 **הדלקת נרות**

8:26 | 8:30 | 8:28 | 8:26 **מוצאי שבת**

9:10 | 9:15 | 9:13 | 9:10 **רבינו תם**

שבת מברכין, ראש חודש בימים רביעי-חמישי המולד לביל חמישי בשעה 6.5 דקות ו-1 חלקים

הילולא
דצדיקא

כו - התנא יזנתן בן עוזיאל

כז - רבי חנניא בן תרדיון מעשרה הרוגי מלכות

כח - רבי אברהם אדאי מטרפולי

כט - רבי שלמה דנה מח"ס 'שלמי תודה'

ל - רבי יוסף שלוש מרבני העדה המערבית בירושלים

א - רבי קלמן קלונימוס הלוי אפשטיין מח"ס 'מאור ושמש'

ב - רבי יוסף בן וואליד מח"ס 'שמו יוסף'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

מה יש בחוטי הציצית שהם מגינים עלינו?

הדרך הישרה, וסגולתה עצומה לזכות על ידה להתקרב אל ה' יתברך ואל תורתו - הוריתי לבניי היקרים שיחיו, אשר עוסקים עם הציבור לקרבם אל חיק היהדות - לחלק טלית קטן לכל דורש בכינוסי תורה שהם מקיימים, וברוך ה' מאות טליתות חולקו רק בתקופה האחרונה. ואונם בתחילה היו יהודים בפרזי שנכנסו למכונות בשבת עם הטלית קטן על בגדיהם... אולם לאחר זמן כשערכו חשבון נפש הבינו שלא ייתכן לעשות שקר בנפשם וחדלו מחילול שבת. וכך אט אט חזרו בתשובה שלמה והכל בזכותה של אותה טלית קטן שהניחו על גופם כי גדולה מעלת מצוות ציצית להשיב את האדם למוטב ולקרבו אל מצוות ה'.

גם את הנפטר עוטפים בשעת הלוויה בטלית ונראה לי לומר שהמטרה בזה היא כדי להזכיר לאלו שעדיין חיים עלי אדמות את המעלה העצומה שיש בטלית, שישכיל האדם להבין שיש בכח הבגד הקדוש הזה להביאו לגן עדן ולחיי העולם הבא.

הנה סיפר לי פעם אחד מתלמידי היקרים אשר הוא רופא בכיר במקצועו שקפץ מחלון חדרו במסירות נפש כדי שלא להיכשל בעבירה ובחסידי שמים ניצל ממוות. שאלתי אותו היאך הרהיב עוז בנפשו לקפוץ ממקום כה גבוה? והוא ענה לעומתי כי ידע שהטלית קטן הנמצא על גופו יתא לו למגן ומצווה זו תסוכך עליו להצילו מכל רע... הרי לנו שמצוות ציצית שומרת על האדם הן ברוחניות והן בגשמיות.

אולם יש לדעת שלא כל מי שלובש טלית קטן זוכה תיכף ומיד להינצל מן העבירה, אלא ראשית כל עליו לרצות לברוח מן העבירה ולחפוץ להתרחק ממנה, ומחובתו לטרוח ולעמול וללמוד בספרי המוסר והיראה כדי שיוכה לרכוש יראת שמים טהורה ויתמלא ליבו פחד וחרדה מהדרת גאונו של מלך הכבוד אשר ציווה לפרוש מהעבירה ואז תבוא מצוות ציצית ותהא לו לעזר ותעמוד לימינו בעת ניסיון.

לכן נאמר במצוות ציצית "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי" ראשית כל על האדם להיזהר מלתור אחרי מחשבת הלב ולהיזהר בשמירת העיניים מראות ברע, לפי שהן תרי סרסורי עבירה ומחובתו לשבר את יצרו הרע ולהכניעו. ואם עשה כן, זכות הטלית תעזרהו ותסייע בידו להינצל מן החטא ולהתגבר על יצרו.

ואמרת רמו נאה בדבר. בטלית ישנם ארבע כנפות, ובכל כנף שמונה חוטים - סך הכל שלושים ושניים חוטים כמניין "לב". כלומר שראשית חייב האדם לעמול בכוחות עצמו ולהכניע את ליבו מן התאוות המצויות בו ולקרב את ליבו לאהבת ה' ולקיום מצוותיו ורק אז תבוא טלית התכלת ותסייע בידו לזכור את נשמתו הקדושה החצובה מתחת כיסא הכבוד וכך ישמר וינצל מן החטא. אולם אם אין הוא חפץ להכניע את יצרו ומעוניין לילך בשרירות ליבו ולתת פורקן ליצרו - ידע לו נאמנה כי גם אם עשרה טליתות יניח הוא על גופו לא יועיל לו מאומה להגן עליו מפני יצרו הרע, כי כדי לזכות ליראת שמים טהורה יש לטרוח ולעמול ולהתייגע בשבירת התאוות הגופניות ולעמול בעשר אצבעותיו על הכנעת המידות הרעות.

"והיה לכם לציצית וראיתם אתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם" (במדבר טו, ט) וצריך להבין מדוע נסמכה פרשת ציצית לפרשת המרגלים, ומצוות ציצית נסמכה גם לפרשת קרח לפי שאמרו חז"ל (מדרש תנחומא) שקרח זלזל במצווה יקרה זו. מה עשה? עמד וכינס מאתים וחמישים ראשי סנהדראות והלבישן טליתות שכולן תכלת. באו ועמדו לפני משה, אמרו לו - טלית שכולה תכלת חייבת בציצית או פטורה? אמר להם - חייבת. התחילו לשחק עליו, אפשר טלית של מין אחר, חוט אחד של תכלת פוטרה - זו שכולה תכלת לא תפטור את עצמה, עד כאן.

והדבר תמוה מאוד. הרי מצוות ציצית מטרתה להקנות לאדם יראת שמים ועל ידה יזכור הוא את מצוות ה' יתברך. וכמו שאמרו חז"ל (ירושלמי ברכות א, ב) "וראיתם אותו. תני בשם רבי מאיר מגיד שכל המקיים מצוות ציצית כאילו מקבל פני שכינה, ועוד שהתכלת דומה לים, והים לעשבים, ועשבים לרקיע, ורקיע לכיסא הכבוד". ועוד אמרו (מנחות מג, ב) "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם - מלמד שראייה מביאה לידי זכירה וזכירה מביאה לידי עשייה". ועוד אמרו (שם) "מכאן ששקולה מצוות ציצית כנגד כל המצוות כולן". ואם כן כיצד יתכן שמצווה יקרה זו לא השפיעה על קרח לטובה ולא היה בכוחה להחזירו למוטב, ומדוע לעג קרח בדווקא על מצווה זו?

נתבונן מעט במעלתה החשובה של מצוות ציצית. הנה שמעתי אומרים בשם ה"חפץ חיים" זיע"א שהטלית היא כאות כבוד שניתן לעם ישראל ממלך הכבוד. כשם שמלך בשר ודם מעניק לאוהבו 'מַדְלָה' לענוה על צווארו כאות תודה והערכה על פעלו, כך עם ישראל כיוון שאמרו "נעשה ונשמע" והסכימו לקבל עליהם עול תורה במסירות נפש מבלי לדעת מה כתוב בה - זכר להם הקב"ה את החסד הזה והעניק להם 'מַדְלָה' להניח על גופם, והיא הציצית הבאה כאות כבוד והערכה על נכונותם לקבלת התורה.

ואמרו חז"ל (שבת פח, ב) בשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה - נחמו עימו מלאכי השרת וביקשו לקחת ממנו את התורה וטענו "מה לילוד אשה בינינו". ואמר הקב"ה למשה "אחוז בכיסא כבודי וענה להם תשובה". וחשבתי לבאר בזה בסייעתא דשמיא שכיוון שמצוות ציצית באה כשכר לישראל על שאמרו "נעשה ונשמע" לכן מצווה זו עמדה למשה רבנו שליחם של ישראל, לנצח את המלאכים. וכיוון שטלית התכלת מרמזת לכיסא הכבוד, לכן אמר הקב"ה למשה "אחוז בכיסא כבודי וענה להם תשובה" כלומר - שיאמר למלאכים כי נכון אומנם שהאדם הוא יילוד אשה וייתכן שיחטא, אבל נשמת כל יהודי חצובה היא מתחת כיסא הכבוד ועל ידי מצוות טלית התכלת הוא זוכר את מעלתו ומכיר וידע שנשמתו חצובה ממקום הקודש. וזיכרון זה יסייע לו לשמור עצמו מן החטאים ולקדש עצמו בתורה ובמצוות, לכן ראויה התורה הקדושה לישראל הקדושים.

הרי לנו שמצוות ציצית יש בה מעלה חשובה לזכור מאין חוצבה נשמתו הקדושה וזיכרון זה יביא את האדם לידי זכירת המצוות וקיומן.

וכיון שמצוות ציצית יש בה כוח להטות את לב האדם אל

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לא עשה כן לכל גוי

נוכרי עשיר, בן אומות העולם בא לפניי וביקש שאגייר אותו כדי שיוכל לשאת אישה יהודיה שהוא חפץ בה מאד. לצורך כך הוא מוכן אפילו לשלם סכום כסף גדול ועצום שיוכל להחזיק את כל מוסדות התורה הקדושים.

"האם אתה חושב שאת היהדות קונים בממון?" שאלתי אותו "האם נראה לך כי תורת אלוקים חיים היא עסק של מסחר הנקנה על ידי ריבוי נכסים? דע לך כי תורתנו הקדושה היא תורת חיים, וכדי לקנות אותה נדרשים עמל ויגיעה מרובים. לא בכדי עם ישראל, העם הנבחר, זכה בה ולא כל אומות העולם, כיון שרק עם ישראל הסכים להתייגע בה ועוד טרם קבלתה אמר 'נעשה ונשמע'."

כך אמרתי לנוכרי ואחר כך הוספתי:

"נאמר בספר תהילים: 'מגייד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל. לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום הללויה' (תהילים קמו, יט-כ). לעם ישראל ישנן זכויות רבות מקיום דברי התורה הקדושה, אך יש להם גם פחד עצום מפני העבירה על דבר ה'.

רק לעם ישראל ישנו חוש חזק והרגשה מיוחדת לדעת להתרחק מן האיסור, מתוך יראת שמים וחרדה מן החטא. כשהיהודי מבחין בצלחת עם מאכל בשרי המונחת על שולחן חלבי - ללא כל מחשבה הוא מסלק את הצלחת מן השולחן, מפני חרדת האיסור הטבועה בו.

ומצד שני, בקיום מצוות עשה - יש

לעם ישראל השתוקקות מיוחדות ורצון לעשות את המצווה, שנובעים מהקדושה ומהחום הרוחני שסובב את עם ישראל, קדושה שלא קיימת אצל אומות העולם כלל".

כך אמרתי לנוכרי שביקש לקנות את היהדות בכסף, וכולי תקווה שהוא הבין את כוונתי שהיהדות איננה עוד דת ככל הדתות, וכדי לקנות אותה יש צורך בהרבה עמל, יגיעה ויראת שמים טהורה.

מזכרת אמת

כבוד הנשיא ז'אק שיראק הוזמן בימי כהונתו כנשיא צרפת לבית רבה הראשי של צרפת הגאון רבי יוסף חיים סטרונק זצ"ל, כדי להשתתף בברית המילה של אחד מנכבדיו.

כאות מחווה על כך שהיהודים תמכו בו בבחירות לשלטון - הפתיע הנשיא את בני הקהילה והגיע לבית הרב הראשי, ובכך כיבד את הקהילה בנוכחותו באירוע.

לקראת סיומו של האירוע ביקש ממני הנשיא שאתן לו ברכה.

ברכתי אותו בלשון הקודש בכל טוב ושפע הצלחה, ולאחר שסיימתי את הברכה ביקש הנשיא הגוי תרגום של הברכה ללועזית, וכן שאכתוב את ברכתי על נייר, כיון שהוא חפץ בברכה כמזכרת מטקס קדוש זה של היהודים.

לשמע בקשתו חשבתי לעצמי שהנה, אפילו גוי מכובד זה שמושל כעת על מדינה גדולה וכולם חולקים לו כבוד - גם הוא חש באמת הצרופה במקום שבו היא קיימת, ולפיכך ביקש שתישאר בידו מזכרת מאמת זו.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

למי הציצית עוזרת?

"והיה לכם לציצית וראיתם אתו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אתם" (במדבר טו, לט)

כך היה רבי מאיר אומר:

מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין?

"מפני שהתכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע לכסא הכבוד, שנאמר ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר. וכתוב וכמראה אבן ספיר דמות כסא". (מנחות מג, ב)

וכתב רש"י וז"ל: "ורקיע לכסא הכבוד, ומכוח התכלת מזכיר היושב על כסא". (ב'שיטה מקובצת' שם הגיה וז"ל, "ומתוך כך יוכר היושב על הכסא").

ויש להבין האם כך הוא באמת שכל אדם הרואה את הים נזכר בבורא עולם ובכל המצוות שנתנו בהר סיני?

והנה המגיד מדובנא זצ"ל שאל שאלה דומה על הפסוק "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו" (עמוס ג, ו) ואנן חזינן דבאמת הקהל לא נחרד כלל, ואינו מתעורר ביותר "משמיעת השופר"!

תירץ זאת המגיד מדובנא על פי משל:

עני אחד הוזמן לביתו של ידידו העשיר, ראה את העשיר יושב על כסא מפואר ומשובץ ביהלומים, ובצדו קבוע כפתור. על כל לחיצה שלחץ העשיר, הגיע מלצר ובידיו מגש עמוס באוכל. וכך חזר ונשנה הדבר שעל כל לחיצה, הגיעו עוד ועוד משרתים ובידיהם מגשים עמוסים בכל טוב. השתומם העני עד למאד, וכשחזר לביתו סיפר בהתרגשות את כל סיפור המעשה לאשתו. והוסיף "מוכרחים אנו להתאמץ להשיג כסא מפואר עם כפתור פלא שכזה, ואזי תבוא כל העשירות ממילא".

ואכן כך עשו זוג העניים, ואגרו פרוטה לפרוטה עד שעלה בידם להשיג כסא מפואר כדוגמת כסא העשיר. אך לתדהמתם, כאשר לחצו על הכפתור שבצד הכסא לא אירע דבר!...

חכם שראה את מעשיהם אמר להם, שוטים שבעולם, כלום רוצים אתם להידמות לאותו עשיר מופלג, והרי אותו עשיר יש ביכולתו להחזיק משרתים רבים ומכל טוב הארץ, ולכן עם כל לחיצת כפתור, מסמן הוא וקורא למשרתיו שיביאוהו מגשים עמוסים בכל טוב. אך אתם שאין בביתכם מאומה, מה יועיל לכם כפתור זה!

סיים המגיד מדובנא זצ"ל ואמר, זהו הביאור בפסוק "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו". המדובר באדם שטרוד ועסוק במצוות, ירא שמים וירא חטא. לאותו אדם די "בתקיעת שופר" בכדי להזכירו להתבונן ביום הדין הקרב ובא. אבל לאנשים שאינם יראי שמים ואינם עוסקים בתורה, לא תועיל תקיעת השופר כדי להחרידם משלוחם.

ולפי זה, מבאר רבי יעקב גלינסקי זצ"ל, נראה שהוא הענין לגבי סגולת הציצית, שמועילה רק לאנשים יראי חטא ומלאים במצוות. עליהם אומר הכתוב "וראיתם אותם וזכרתם את

כל מצוות ה'". אבל בני

אדם שאינם יראי

חטא וכו', אזי ברור

שסגולת הציצית

לא תועיל להם

לזכור את מצוות ה'.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "וישלח יהושע בן נון" (יהושע ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על שני המרגלים, כלב ופנחס, ששלח יהושע לתור את הארץ, והוא מענין המרגלים ששלח משה רבינו לתור את הארץ.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

שמא יבוא לידי גנותו

אם אדם רוצה לדבר עם אחד אודות משהוא, והוא משער שאין לבו שלם עם אותו פלוני, ויבוא על ידי זה לגנותו, הרי שאסור לדבר עמו אודותיו. ואם הוא מרבה לספר בשבחו, אפילו שלא בפני שונאיו אסור, כי על ידי זה רגיל בעצמו לגנותו לבסוף ולומר, חוץ ממדה רעה זו שיש לו. או שהשומעים ישיבו לו: למה אתה מרבה בשבחו והלא מדת כך וכך בידו?

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מעלת ארץ הקודש כמעלת שבת קודש

"וגם זבת חלב ודבש היא וזה פריה" (במדבר יג, כז)

גדולה ועצומה היא מעלתה של ארץ ישראל עד שאמרו חז"ל (כתובות קי, ב) לעולם ידור אדם בארץ ישראל אפילו בעיר שרובה נכרים, ואל ידור בחוץ לארץ אפילו בעיר שרובה ישראל, שכל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה וכל הדר בחו"ל דומה כמי שאין לו אלוה.

וחשבתי לומר בסייעתא דשמיא שזו הייתה כוונת המרגלים באמרם וגם "זבת חלב ודבש" סופי תיבות "שבת" כלומר ארץ ישראל היא בבחינת קדושת השבת שכולה קודש. לכן נקראת "ארץ הקודש" כמו שאומרים "שבת קודש" ולכן אמרו חז"ל (פסחים ק"ג, א) שלשה מנוחלי עולם הבא הדר בארץ ישראל ... לפי שדומה קדושת ארץ ישראל לקדושת השבת שגם היא מעין עולם הבא.

והוסיפו המרגלים ואמרו "וזה פריה" כלומר אשרי למי ששומר על קדושתה של ארץ ישראל ויושב בה, כי אז יזכה לאכול מן הפירות הרוחניים שבה וישיג את שלמות כל המצוות כולם. וכמו שאומרת הגמרא (סוטה יד, א) שנתאוהו משה רבינו להיכנס לארץ ישראל מפני שהרבה מצוות נצטוו ישראל ואינם מתקיימים אלא בארץ ישראל. אמר משה אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו על ידי.

ואף שאר המצוות אין דומה קיומם בארץ ישראל כמו בחוזה לארץ לפי שבארץ ישראל שלמות המצוה והשגתה הרבה יותר עליונה מאשר בחוץ לארץ.

לכאורה אם כן קשה, שהרי היכן מצינו בדבריהם של המרגלים דברי בלע ולשון הרע, הרי הם דברו בשבחה וקדושתה של ארץ ישראל? אלא כבר אמרו חז"ל (סוטה לה, א) "וגם ארץ זבת חלב ודבש היא" - אמר ר' יוחנן משום רבי מאיר מכאן שלשון הרע שאין בו דבר אמת בתחילתו, אינו מתקיים בסופו. וגם רש"י כותב (במדבר יג, כז) וזה לשונו: "כל דבר שקר שאין אומרים בו קצת אמת בתחילתו אינו מתקיים בסופו".

נמצא שכל כוונתם בשבח זה הייתה כדי להכשיר את אזנם של בני ישראל שיתרצו לקבלת דברי הגנאי והלשון הרע. ומעידה הגמרא עליהם ואומרת (סוטה יד, א) מרגלים לא נתכוונו אלא לבושתה של ארץ ישראל.

ונראה לי להוכיח את כוונתם הקלוקלת מלשון הפסוק שאמרו "וגם זבת חלב ודבש". מהמילה "וגם" למדים שבדרך אגב אמרו זאת, ובדרך בזיון אמרו את השבח - שקדושת ארץ ישראל דומה לקדושת השבת. אולם כוונתם האמיתית הייתה להישאר ולהיטמע בארץ העמים בחוץ לארץ, כי חוץ לארץ הוא מלשון "חול", דהיינו ארץ חולין ולא שבת. כי חוץ לארץ - חול הוא לגבי ארץ ישראל שהיא כדוגמת שבת. לכן נענשו על הזלזול בקדושתה של הארץ שהעדיפו לדור בארץ חול ולא בארץ הקודש שהיא כדוגמת שבת קודש.

יהי רצון שיזכנו הקב"ה להבין ולהוקיר את גודל מעלתה וקדושתה של ארץ ישראל, שעליה נאמר (דברים יא, יב) "ארץ אשר תמיד אשר עיני ה' א-להיך בה", ויקבץ נידחנו מארבע כנפות הארץ לארצנו ויקרב פזורנו מבין הגויים, ונפוצותינו יכנס מירכתי ארץ, אמן ואמן.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

בפרשת ציצית שאותה אנו קוראים פעמיים בכל יום, נאמר (במדבר טו, לט): 'ולא תתורו אחרי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם'. מפסוק זה אנו לומדים שלא זו בלבד שאין לעשות עברות בפועל, אלא גם אין לחשוב על עשיית עברות, וכן אין להרהר או להסתכל בדברים המעוררים את היצר ומביאים לידי עברה, ובפרט דברים שהם היפך הצניעות.

אמרו חכמים, שמבחינה מסוימת הרהורי העבירה חמורים מהעברה עצמה, והטעם לכך הוא שהרהורים אלה מטמאים את השכל והמחשבה, שהם החלק העליון והרוחני שבאדם.

בימינו נוצר ניסיון קשה שלא היה קיים בעבר, עם התפתחות האינטרנט והטלפונים החכמים, שמאפשרים 'לגלוש' במורד לדברים גרועים ביותר. משום כך יש חובה על האדם לנקוט באמצעים כדי לא להיכשל, ובראש ובראשונה להתקין תוכנת סינון נאותה. אמרו כמה מחכמי הדור, שהניסיונות המרובים היום נועדו 'להכריח' אותנו להגיע למדרגה גבוהה יותר של אהבת ה' והתחברות פנימית למצוות, שכן זו הדרך להתגבר עליהם.

רבים שואלים, כיצד ניתן להתמודד עם ניסיונות בעניינים אלו?

אזי כבר אמרו חכמים, שהרהורי עבירה הם מן הדברים שקשה להינצל מהם, וצריך לכך הרבה השתדלות ותפילה. אך הם נתנו כמה עצות כדי להקל את ההתמודדות: ראשית, יש כמובן להתרחק מכל דבר המביא להרהורים רעים. עצה נוספת היא להשתדל להיות עסוק בדברים חיוביים ובפרט בלימוד תורה, שכן הרהורים השליליים מגיעים בדרך כלל מתוך בטלה ושעמום.

כמו כן, יש להשתדל להיות בשמחה ולהתרחק מן העצבות, שכן אדם שמח אינו נזקק להנאה המזויפת שהיצר 'מוכר' לו. הזהירות מן העצבות חשובה במיוחד למי שכבר נכשל; שכן יותר משהיצר רוצה להפיל את האדם בחטא, הוא רוצה להביא אותו לעצבות שאחרי החטא, כדי שהאדם יחשוב שאין לו תקווה ויפול לגמרי. לכן כמו שחשוב להבין ולהרגיש שהחטא הוא גרוע ומגונה, כך חשוב להאמין באהבת ה' אלינו ובכוחה הגדול של התשובה. גם מי שנכשל הרבה יכול לשוב אל ה', והקב"ה סולח לו ומנקה אותו מחטאיו, וכפי שאמר רבי נחמן מברסלב זצ"ל: 'אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן'.

לאחרונה פורסם סיפור ששמע מחברי השיעור היומי שלו במדרשה בירושלים, על נס מופלא שאירע לאחד מחבריהם. מדובר ביהודי שומר מסורת שאינו שומר עדיין תר"ג מצוות, אולם קיבל על עצמו לאחרונה להתחזק מאוד ב'שמירת העיניים' ולהקפיד שלא להיכשל במראות של חוסר צניעות.

באותו שבוע, עמד האיש בתור לעלות לאוטובוס קו 78 בדרכו לנסיעה בעיר לכיוון שכונת ארמון הנציב. בעודו ממתין, הוא שמ לב כי ניצבה לפני אשה שלא נהגה בצניעות והוא מתוך דבקות במצווה אותה קיבל על עצמו החליט לעצום את עיניו לגמרי.

תוך כדי כך, הפסיד האיש את העלייה לאוטובוס והנהג סגר את דלתותיו והמשיך לדרכו. היהודי הצטער מאוד וחשב כי בשל הקפדתו להימנע מעבירה ומכשול הפסיד את הנסיעה ובזבז את זמנו לריק, אלא שהוא לא ידע כי באותו הזמן ההשגחה העליונה סיבבה שבזכות המצווה יזכה להינצל ממוות.

שעה קלה לאחר מכן, עלו שני המחבלים צמאי דם לאותו אוטובוס וביצעו בו את הפיגוע המחריד בו נהרגו שני בני אדם ונפצעו תשעה נוספים באורח קשה. רק כשמע על דבר הפיגוע בכלי התקשורת הבין היהודי כי משמירה על המצוות לא מפסידים אף פעם.

"גם אם לעיתים נדמה באותו הרגע שהפסדת את ההזדמנות, הרי שלטווח ארוך מעשיית מצווה רק מרוויחים. שמירת העיניים הצילה את חיי" סיפר היהודי לחבריו בהתרגשות.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

עולמי בפניהם, שנאמר (יחזקאל כ"א) "וגם אני אכה כפי אל כפי והניחותי חמתי" וגו'. ולא זו בלבד אלא כשבא נבוכדנצר הרשע להקיף את ירושלים היו מתקבצים בו כל ישראל שהיו יושבין בערי יהודה ובנימין והיו יושבין בתוך ירושלים חבורות חבורות, שנאמר (ירמיה ח) "על מה אנחנו יושבים האספו ונבוא אל ערי המבצר".

וכשהגלה אותם אח"כ נבוכדנצר והגיעו מי פרת ושתו אותם, הרגו בהם המים יותר ממה שהרגו בהם הכשדיים. וכשהיו מהלכין בדרך היו אומרים "א-להים אל דמי לך" (תהלים פ"ג), משיבה רוח הקודש אותם ואמרה להם; שוטים שבעולם, כשעבדתם עבודה זרה על ההרים ועל הגבעות וכי לא אמרתם מי הוא א-לוה שהוא דר בעולם, ועכשיו אתם אומרים "א-להים אל דמי לך".

ואף על פי כן נתגלגלו מיד רחמי של הקב"ה ועורר עליהם בני קרח שכבר מתו, ונתעטפו בבגדיהם וישבו לפנייהם ואמרו עליהם קינה. ולא עוד אלא שירד הקב"ה בעצמו ובכבודו משמי שמים העליונים ממקום גדלו ותפארתו ומקדושת שמו הגדול, ונשא הוא בעצמו עליהם קינה, שנאמר (ישעיה כ"ב) "משא גיא חזיון וגו' ויקרא ה' א-להים צבאות ביום ההוא לכבי ולמספד ולקרחה ולחגור שק".

נכנסו לבית המרחץ, או לפעמים נפנינו לאכול ולשתות ובאו באותה הפעם יתומים ואלמנות לתבוע פרנסתן, ואמר להם השמש שלנו אין השעה פנויה לנו, ונמצאו האלמנה והיתום מעונים.

בא וראה כמה גדול עונשו של דבר, שנאמר (שמות כ"ב) "כל אלמנה ויתום לא תענון אם ענה תענה אותו כי אם צעק יצעק אלי שמוע אשמע צעקתו וחרה אפי והרגתי אתכם בחרב" וגו'.

בא וראה אע"פ שהיו יוצאין להריגה היו מכבדין זה את זה, זה אומר אין אני גדול מחבירי אלא חבירי גדול ממני לכן הרגו אותי תחלה כדי שלא אראה במיתת חבירי, וזה אומר הרגו אותי תחלה ואל אראה במיתת חבירי. והיו מפילין גורלות ונפל הגורל על רבן שמעון בן גמליאל בתחלה. נטל רבי ישמעאל כהן גדול את ראשו של רשב"ג, והושיבו בחיקו והיה מגפפו ומחבקו ומנשקו ואמר ליה; רבי, איך נטמנה לשונך בעפר והאיך נתמלא פיך באבנים ועפר כעובדי עבודה זרה וכמחללי שבתות, ולא הספיק לומר את הדברים עד שנטלו את החרב וחתכו את ראשו.

באותה שעה אמר הקב"ה; אביא את השמים ואתפחם זה בזה ואחריב את

כשתפסו את רבן שמעון בן גמליאל ואת רבי ישמעאל כהן גדול להריגה, היה רשב"ג בוכה ואמר לרבי ישמעאל; מפני מה אנו נהרגין כעובדי עבודה זרה וכמחללי שבתות וכאוכלי נבילות וטריפות ושקצים ורמשים תהא מיתתנו? אמר לו רבי ישמעאל; אני אדון לפניך. לפעמים יש לנו לשפוט את הדין ולא שפטנו אותו באמת, ולפעמים באו עדי שקר והעידו בפנינו ולא חקרנו ודרשנו היטב, ועברנו על מה שכתוב בתורה (דברים י"ט) "ודרשו השופטים היטב והנה עד שקר העד שקר ענה באחיו" וגו', לכן נתחייבנו מיתה.

או לפעמים אנחנו

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

בשנים שקדמו למלחמת העולם השנייה החלה כבר האנטישמיות לזרוע הרס ברחבי העולם. הממשלות חוקקו חוקים שונים שכל תפקידם היה כדי להצר את צעדי היהודים. אחת מהתקנות הללו היתה; מי שהחזיק ברשותו כסף ממתבע זר, היה נעצר מיד.

ר' אברהם מויאל, החזיק באותה תקופה סכום גדול של כסף במתבע זר, ומטבע הדברים הוא פחד מאוד.

באחת מנסיעותיו באותה תקופה ממדינה אחרת למרוקו, היו ברשותו שקיות מלאות כסף במתבע זר. והנה באמצע הדרך המשטרה עלתה על עקבותיו, ומרוב פחד החל להתפלל שבזכותו של הצדיק רבי חיים פינטו (שעדיין היה חי) הוא יציל מהמשטרה.

השוטרים החלו לחפש בכל צרורותיו, הם גם נגעו והחזיקו בשקיות שהיו מלאות במתבע זר, אולם הם לא הרגישו כלום, ממש כפי שנאמר בפסוק "עינים להם ולא יראו..."

כשהגיע למוגאדור, פגש את רבי חיים פינטו זיע"א שאמר לו: התפללת בזכות אבותי זיע"א - והצדיק הציל אותך מידיהם.

ולעוד מעשה שסיפר בענין זה מר אברהם מויאל.

פעם אחת הוא נסע באוטובוס, ועמו היו כמה ארגזים מלאים במתבע זר. מספר אנשים שקינאו בו הלשינו למשטרה שהוא מחזיק במתבע זר האסור להחזיקו, והוא עומד להגיע למוגאדור עם חמשה ארגזים מלאים בכסף.

דבר ההלשנה הגיעה איך שהוא לאזניו של אברהם, ובצעד נועז הוא עזב את כל הכסף, ירד מהאוטובוס וברח לנפשו. למוגאדור הוא הגיע בדרך מסתורית וכך הוא לא נתפס.

לבנתיים האוטובוס הגיע לתחנה הסופית שלו במוגאדור, ואברהם ניסה את מזלו לאחר שנשא תפילה להצלחתו בזכותו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, אולי יצליח למצוא שוב את הארגזים עם כל כספו, על אף ששיער שמן הסתם הגויים, נוסעי האוטובוס כבר נטלו את כל האוצר.

מה גם שכפי שהיה נהוג, בתחנה הסופית פועלי הניקיון היו עולים לאוטובוס ומנקים אותו היטב, להכינו עבור הנסיעה הבאה. לכן אברהם שיער שבוודאי פועלי הניקיון לקחו את הארגזים שלו.

ולמרות זאת הוא ניסה את מזלו. הוא הגיע אל התחנה הסופית, והבחין בפועלים המנקים את האוטובוס. לשאלתו; האם כבר ניקו בתוך האוטובוס? השיב הפועל בחיוב.

אברהם לא התייאש. הוא פנה אל העובד ושאל אותו "האם אני יכול לעלות לרגע לאוטובוס, אולי שכחתי שם משהו?"

"עבור מה? - שאל העובד - והרי כבר ניקינו את האוטובוס ולא נותר בפנים כלום!"

אברהם עלה בכל זאת.

בהיכנסו לאוטובוס הוא נדהם. חמשת הארגזים שכבו בתוך האוטובוס באותו מקום בו הניח אותם, כשאף אחד לא נגע בהם. הפועלים ניקו ביסודיות את האוטובוס, ואת הארגזים המלאים בכסף הם פשוט לא ראו.

שוב פעם נתקיים לטובתו מאמר הכתוב "עינים להם ולא יראו..."

אברהם ירד מהאוטובוס, וביקש מהפועלים לעזור לו לשאת את כל הארגזים אל מכוניתו שעמדה בסמוך. אחד מהפועלים התפלא: כיצד לא ראינו את הארגזים הללו? הרי ניקינו את האוטובוס, וכיצד לא ראינו את הארגזים?

אברהם השיב להם בנימת בטחון: "בוודאי. אתם לא יכולתם לראות את הארגזים הללו, כיון שהתפללתי כי בזכות הצדיק רבי חיים פינטו אף אחד לא יגע בארגזים, וכל הכסף יחזור אלי במלואו. הארגזים הללו הם הפרנסה שלי והשבח לאל שרכושי חזר אלי במלואו".